

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 240/23
21.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужиоца "NDM Leasing" д.о.о. Београд, улица Рајка Митића број 28Б, чији је пуномоћник Душан Лакић, адвокат из Београда, улица Ратка Митровића број 91, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Александар Лојпур, адвокат из Београда, улица Владетина број 1, ради дуга, одлучујући о жалбама туженог изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду П 2482/20 од 11.10.2022. године и решења Вишег суда у Београду П 2482/20 од 13.04.2023. године, у седници одржаној дана 21.12.2023. године

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Београду П 2482/20 од 13.04.2023. године.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 2482/20 од 11.10.2022. године, исправљена решењем истог суда П 2482/20 од 13.04.2023. године у ставу првом изреке, тако што се **УКИДА** решење о извршењу Другог основног суда у Београду ИИВ број 341/14 од 29.12.2014. године, у делу у којем је обавезан тужени АА из ... да тужиоцу NDM Leasing д.о.о. Београд на име дуга исплати износ од 7.199.485,34 динара са законском затезном каматом, почев од 05.09.2014. године, па до исплате, као и износ од 84.800,00 динара на име трошкова извршног поступка и у том делу **ОДБИЈА КАО НЕОСНОВАН** тужбени захтев тужиоца.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима из става трећег изреке пресуде Вишег суда у Београду П 2482/20 од 11.10.2022. године, исправљене решењем истог суда П 2482/20 од 13.04.2023. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени да тужиоцу на име трошкова целог парничног поступка исплати износ од 248.442,86 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом извршења.

Образложење

Побијаном пресудом Вишег суда у Београду П 2482/20 од 11.10.2022. године, ставом првим изреке, делимично се одржава на снази решење о извршењу Другог основног суда у Београду ИИВ 341/14 од 29.12.2014. године у делу у којем је обавезан

тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од 7.199.485,34 динара са законском затезном каматом почев од 05.09.2014. године па до исплате, као и износ од 84.800,00 динара на име трошкова извршног поступка. Ставом другим изреке укида се решење о извршењу Другог основног суда у Београду И.ив 341/14 од 29.12.2014. године у делу у којем је обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од 14.847,65 динара са законском затезном каматом почев од 05.09.2014. године па до исплате. Ставом трећим обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 381.797,00 динара.

Побијаним решењем о исправци Вишег суда у Београду П 2482/20 од 13.04.2023. године, исправљена је пресуда Вишег суда у Београду П 2482/20 од 11.10.2022. године, у трећем и четвртном реду у ставу првом изреке и то тако што је уместо речи: “да правном следбенику тужиоца NDM Leasing д.о.о. Београд, Х НЕТА Leasing д.о.о.” треба да стоји: “да тужиоцу NDM Leasing д.о.о. Београд”, као и у трећем реду другог става изреке и то тако што уместо речи: “да правном следбенику тужиоца NDM Leasing д.о.о. Београд, Х НЕТА Leasing д.о.о.”, треба да стоји: “да тужиоцу NDM Leasing д.о.о. Београд”, док у преосталом делу наведена одлука остаје у свему непромењена.

Тужени је благовременом жалбом побијао наведене одлуке, пресуду у ставу првом и трећем изреке, као и решење о исправци, из свих законских разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 Закона о парничном поступку. Трошкове другостепеног поступка је определио у висини судске таксе.

Испитујући правилност побијаних одлука у смислу одредбе члана 386 и у вези члана 402 Закона о парничном поступку-ЗПП (“Службени гласник РС” број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 др. закон), Апелациони суд је оценио да жалба туженог није основана у односу на решење о исправци, а да је основана у односу на пресуду у ожалбеном делу.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности нити се жалбом туженог основано указује на неку другу битну повреду која је била или могла бити од утицаја на правилност ожалбених одлука.

Испитујући најпре правилност побијаног решења о исправци, Апелациони суд је на основу стања у списима, односно увидом у сајт Агенције за привредне регистре чији су подаци јавно доступни и то увидом у оснивачки акт од 05.07.2019. године утврдио да је пословно име тужиоца NDM Leasing д.о.о. Београд. Тужени у својој жалби управо указује да се увидом у податке на интернет страници Агенције за привредне регистре може утврдити да постоји регистровано друштво “ NDM Leasing” д.о.о. Београд, које није правни следбеник “НЕТА Leasing” д.о. већ је “НЕТА Leasing” д.о.у фебруару 2019. године само променило име у NDM Leasing д.о.о. Београд, што је уписано у регистру Агенције за привредне регистре решењем БД 20472/19 од 01.03.2019. године који се испис налази у списима, достављен уз жалбу против првостепене пресуде. Како се ради о истом привредном друштву, те како је првостепени суд очигледном омашком у писању навео претходно име тужиоца, правилно је првостепени суд применио одредбу члана 362 у вези са чланом 366 ЗПП и донео побијано решење о исправци којим је

отклонио наведену очигледну грешку, у свему поступајући по наводима туженог из жалбе.

Код чињенице да је побијаним решењем о исправци удовољено наводима туженог из жалбе који указује на грешку у самој пресуди, приликом оцене претходне дозвољености жалбе туженог, упитно је било постојање правног интереса туженог за изјављивање жалбе против решења о исправци, али је, с обзиром на наводе жалбе, поштујући стандард из одлука Европског суда за људска права у вези члана 6 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода измењене у складу са Протоколом 11 (“Службени лист СЦГ”-Међународни уговори” број 9/03, 5/05, 7/05-испр. и Службени гласник РС-Међународни уговори број 12/10 и 10/15), (пресуда *Ruiz Torija V.Spain*, број 18390/91 од 09.12.1994. године, ставови 29-30) у циљу давања образложене одлуке, о истој одлучено, те је на основу овлашћења из члана 401 тачка 2 ЗПП-а одлучено као у ставу првом изреке.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда правни претходник тужиоца, као давалац лизинга и привредно друштво “Casa futura” д.о.о. Београд, као прималац лизинга, закључили су уговор о финансијском лизингу ... дана 06.10.2009. године којим су констатовале да је давалац лизинга прибавио предмет лизинга-моторно возило марке Porsche чија је набавна вредност 120.000,00 евра односно 11.185.200,00 динара, да је износ нето финансирања 7.984.974,47 што износи 85.666,50 евра а који износ се амортизује кроз рате лизинг накнаде. Прималац лизинга се обавезао да даваоцу плати 60 месечних рата лизинг накнаде у износу од по 1.684,78 евра у динарској противвредности. Укупан износ рата лизинг накнади износи 101.086,80 евра. Надаље је уговорено да у случају доцње у плаћању било ког износа утврђено одредбом овог уговора прималац лизинга је обавезан да за сваки дан закашњења плаћа затезну камату у складу са важећим прописима. Уговорне стране су констатовале и да давалац лизинга може једнострано да раскине уговор у случају доцње као и да у случају нередовног испуњења обавезе прималац лизинга, с тим што ће давалац лизинга примаоцу оставити накнади рок од 15 дана за испуњење уговорних обавеза а ако он ни у остављеном року не измири обавезе давалац лизинга ће истовремено са раскидом уговора испоставити коначан обрачун примаоцу лизинга. Тужилац и тужени закључили су дана 06.10.2009. године уговор о јемству којим се тужени обавезао према повериоцу да ће испунити пуноважну и доспелу обавезу привредног друштва “Casa futura” по наведеном уговору о финансијском лизингу. Према споразуму о испуњавању бланко менице од 06.10.2019. године тужени је издао три бланко потписане соло менице без протеста као средство обезбеђења плаћања свих обавеза које је у својству јемца има према даваоцу лизинга по основу уговора о финансијском лизингу ... а које је давалац лизинга, менични поверилац, овлашћен да испуни уписивањем места и датума издавања, датума доспећа укупног износа месечне своте, а по основу доспелих а неисплаћених новчаних потраживања, а месечни дужник га овлашћује да безусловно, неопозиво и без протеста вансудски изврши наплату. Према судском поравнању сачињеном пред Привредним судом у Београду дана 26.07.2010. године у предмету П 824/10 утврђено је да противник предлагача Casa futura као прималац лизинга у доцњи са плаћањем шест рата што укупно износи 4.896,59 евра, те се обавезао да ће се уздржати од било којих радњи које може умањити вредност предмета лизинга, при чему му је забрањено располагање истим, обавезао се и да га преда предлагачу, даваоцу лизинга, у државину у случају да закасни са плаћањем једне или више узастопних рата или повреди било коју другу

обавезу утврђену поравнањем, а у случају да противник предлагача добровољно не преда предмет лизинга предлагачу, да предлагач може суду поднети захтев за доношење решења одузимање предмета лизинга.

Уговор о лизингу једнострано је раскинут од стране тужиоца дана 08.11.2010. године а дана 23.10.2010. године извршена је примопредаја предмета лизинга тужиоцу као даваоцу лизинга што је и констатовано решењем од 24.11.2010. године којим је одобрен упис о престанку уговора о финансијском лизингу. Опоменом пред покретање поступка извршења од 26.09.2014. године тужени је позван да испуни обавезу о финансијском лизингу. Решењем Привредног суда у Београду Ст 516/12 о д31.08.2012.године отворен је и поступак стечаја над привредним друштвом Casa futura у ком је правни претходник тужиоца 29.01.2013. године пријавио потраживање по уговору ... Из налаза вештака утврђено је да је на дан проглашења лизинга доспелим као и на дан 08.11.2010. године, дуг туженог по основу кашњења и измирењу доспелих рата био 18.958,57 евра, док је висина неплаћеног главног дуга износила 79.184,33 евра из чега следи да је укупан дуг на дан 08.11.2010. године износио 86.063,88 евра. Предмет лизинга је продат 05.05.2011. године за износ од 27.000 евра, чиме је умањен дуг на износ од 59.063,88 евра, што на дан подношења предлога за извршење износи 7.199.485,34 динара.

Основано се жалбом туженог указује да првостепени суд није правилно ценио истакнути приговор застарелости због чега је на основу овлашћења из члана 394 тачка 4 ЗПП-а пресуда у побијаном делу преиначена, те одлучено као у ставу другом изреке.

Наиме, одредбом члана 374 Закона о облигационим односима - ЗОО прописано је да застарелост из уговора о промету роба и услуга, какав је у конкретном случају, наступа у року од 3 године.

Како је тужени супсидијарни јемац, што несумњиво произлази из члана 1 и 6 уговора о јемству, а не јемац платац, то се застарелост према јемцу цени од предаје предмета лизинга према члану 1019 ЗОО, којим је прописано да застарелошћу обавезе главног дужника застарева и обавеза јемца (став 1), а да, када је рок за застаревање обавезе главног дужника дужи од 2 године (што је овде случај с обзиром на цитирану одредбу члана 374 ЗОО-а), обавеза јемца застарева по истеку 2 године од доспелости обавезе главног дужника, изузев кад јемац одговара солидарно са дужником.

У конкретном случају обавеза главног дужника је доспела 08.11.2010. године, односно 15 дана када је прошао рок за достављање коначног обрачуна, односно 23.11.2010. године, када је предмет лизинга враћен, а правни претходник тужиоца није испоставио коначни обрачун, сагласно члану 9 тачка 2 уговора. Како је доспелост наступила 23.11.2010. године, то је потраживање тужиоца према овде туженом застарело 23.11.2012. године, по истеку рока од две године, у складу са цитираном одредбом члана 1019 став 2 ЗОО-а, дакле пре датума попуњавања менице дана 4.09.2014.године, односно пре подношења предлога за извршење дана 24.12.2014.године, којим је започет поступак у овој правној ствари .

Прекида застарелости није било пријавом потраживања јер потраживање

односно коначни обрачун учињен тек 2014.године није могао бити пријављен у стечајном поступку 2012.године нити је тужилац доказао да је његов правни претходник пријавом потраживања дана 06.11.2012.године прекинуо рок застарелости, јер се ради о збирном потраживању, које није исто ни по висини ни по доспелости. Осим тога, сагласно члану 389 ЗОО потраживање које је правни претходник тужиоца пријавио у стечајном поступку дана 06.11.2012. године је оспорено након чега тужилац није покренуо парнични поступак, па се сматра да је од истог одустао, а што он у току овог поступка није ни спорио, а што произлази из решења којим је закључен стечајни поступак, а због чега није ни могло доћи до прекида застарелости.

На наведено упућује и чињеница да тужилац није доказао да је управо наведено потраживање могло бити пријављено две године раније у стечају, при чему је утврђено да тог износа у стечајном поступку, нити датума доспелости нема, а стечај над главним дужником је закључен решењем Привредног суда у Београду Ст 516/12 од 28.07.2020.године, којим је утврђено да су пријављена потраживања правног претходника тужиоца оспорена, а да није покренут парнични поступак, те према томе није дошло ни до прекида застарелости.

Ово стога што је чланом 389 ЗОО прописано да прекид застаревања, извршен подизањем тужбе или којом другом повериочевом радњом, у циљу утврђивања, обезбеђења или остварења потраживања, а сматра се да није наступио ако поверилац одустане од тужбе или радње коју је предузео. Одредбом члана 390 став 2 ЗОО-а прописано је да ако је тужба против дужника одбачена због ненадлежности суда или ког другог узрока који се не тиче суштине ствари, па поверилац подигне поново тужбу у року од три месеца од дана правноснажности одлуке о одбацивању тужбе, сматра се да је застаревање прекинуто првом тужбом (став 1), што вреди и за позивање у заштиту, и за истицање пребијања потраживања у спору, као и у случају кад је суд или други орган упутио дужника да своје пријављено потраживање остварује у парничном поступку (став 2).

Са свега изложеног, одлучено је као у ставу другом изреке на основу овлашћења из члана 394 тачка 3 и 4 ЗПП-а, при чему је укинута и решење о извршењу у усвајајућем делу, јер је и меница попуњена супротно меничном овлашћењу, применом члана 460 став 4 ЗПП-а.

Како је преиначена одлука о главној ствари то је на основу овлашћења из члана 165 став 3 у вези члана 153 ЗПП-а преиначена и одлука о трошковима поступка, те одлучено као у ставу другом изреке, тако што је тужилац обавезан да туженом накнади трошкове целог поступка у границама опредељеног захтева, и то на име трошкова првостепеног поступка у опредељеном износу на рочишту на главној расправи одржаној дана 11.10.2022.године од укупно 78.000,00 динара (30.000,00 за састав образложених поднесака, 31.500,00 за заступање на одржаним рочиштима и 16.500,00 динара приступ на неодржаним рочиштима), јер исти нису опредељени по броју одржаних и неодржаних рочишта и поднесака, већ само у означеним износима, као и на име таксе за жалбу и другостепену одлуку у износу од по 85.221,43 динара, укупно 170.442,86 динара на име таксе, све у укупном износу од 248.442,86 динара.

Туженом на име трошкова другостепеног поступка нису признати трошкови

састава жалбе јер ти трошкови нису опредељени, јер се трошковник сматра опредељеним у погледу износа, уколико је наведен тачан износ трошкова који се тражи, а не сматра се опредељеним уколико се само наведе да трошкове тражи по Адвокатској тарифи, без означавања тачног износа.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић